

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **G. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2013, č. j. 2 A 62/2013 - 46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 9. 2013, č. j. MV-40834-11/OAM-2013, zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie Praha - Ruzyně (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 1. 2013, č. j. CPR-278-15/PŘ-2013-930504, a toto rozhodnutí potvrdil. Správní orgán prvního stupně žalobci uložil správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 a písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil na čtyři roky. Počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území, byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbuje oprávnění k pobytu na území České republiky. Doba k vycestování byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dní od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem správního vyhoštění žalobce byla skutečnost, že dne 3. 1. 2013, poté, co přicestoval leteckou linkou z Jerevanu na území České republiky, se při kontrole na Letišti Václava Havla v Praze před odletem do Spolkové republiky

Německo prokázal Policii České republiky falešným cestovním dokladem znějícím na jiné jméno, a navíc vydaného jiným státem, než jehož je žalobce příslušníkem.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 15. 11. 2013, č. j. 2 A 62/2013 - 46, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že v protokolu ze dne 3. 1. 2013 žalobce výslovně uvedl, že nežádá o právní pomoc, přičemž byl za přítomnosti tlumočnicka seznámen s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, včetně Závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2013, č. j. CPR-278/PŘ-2013-930504, podle něhož bylo jeho vycestování možné. Po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně převzal zastupování žalobce následně advokát Mgr. Petr Václavek, načež žalobce požádal dne 4. 1. 2013, tedy po doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, o udělení mezinárodní ochrany. Tuto žádost údajně nepodal dříve proto, že byl v šoku z toho, že jeho cestovní doklad není pravý. Podle soudu si však žalobce musel být vědom nepravosti svého cestovního dokladu. Soud dále uvedl, že výpověď žalobce byla dne 3. 1. 2013 ukončena v 15,10 hodin a pokračovala téhož dne v 16,00 hodin, kdy se žalobce, stále za přítomnosti tlumočnicka, seznámil se závazným stanoviskem, k němuž se nevyjádřil. K seznámení s podklady pro rozhodnutí byl vyzván rovněž zástupce žalobce v odvolacím řízení, k čemuž došlo dne 31. 7. 2013. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce byl v řízení před správním orgánem prvního stupně dne 3. 1. 2013 řádně seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, a následně v odvolacím řízení bylo i jeho zástupci umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Soud dále neshledal nezákonným, že správní orgán prvního stupně ve výrokové části uvedl obsah informace podle § 120a zákona o pobytu cizinců, tedy že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující mu vycestování. Soud dále uvedl, že s podklady pro rozhodnutí byl seznámen i zástupce žalobce, a nebylo chybou, pokud nebyly v předvolání zástupce jednotlivě taxativně vyjmenovány veškeré jednotlivé podklady pro rozhodnutí, neboť s jednotlivými podklady byl řádně seznámen již žalobce dne 3. 1. 2013. Soud dále neshledal ani jiné pochybení správních orgánů při rozhodování o správním vyhoštění žalobce. V neprovedení opakovaného výslechu žalobce v odvolacím řízení soud neshledal porušení § 52 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce byl řádně vyslechnut v řízení před správním orgánem prvního stupně ve dnech 3. a 4. 1. 2013. Podle soudu bylo tedy bez jakýchkoliv pochybností postaveno najisto, že žalobce přicestoval dne 3. 1. 2013 leteckou linkou z Jerevanu na území České republiky v úmyslu pokračovat další leteckou linkou do Spolkové republiky Německo, přičemž se před odbavením k tomuto letu prokázal falešným cestovním dokladem znějícím na jiné jméno, a navíc vydaného jiným státem, než je žalobce příslušníkem. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dále namítl, že řízení před správními orgány bylo zatíženo vadou, neboť nebyl seznámen s podklady pro rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, konkrétně nebyl v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně seznámen se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra k možnému vycestování své osoby. Není přitom pochyb o tom, že tento dokument byl podkladem pro vydání rozhodnutí, a stěžovatel měl být vyzván, aby se s ním seznámil. Závazné stanovisko bylo navíc vydáno v době mezi vyhotovením protokolu o vyjádření účastníka řízení ze dne 3. 1. 2013 a vydáním meritorního rozhodnutí dne 3. 1. 2013. Ze zprávy, v níž správní orgán prvního stupně předával žalovanému odvolání stěžovatele, stěžovatel dovodil, že není možné, aby byl stěžovatel seznámen s obsahem závazného stanoviska v rámci protokolu o svém vyjádření, jež byl vyhotoven dříve, než bylo závazné stanovisko doručeno správnímu orgánu. Nad rámec rozhodnutí stěžovatel označil za nevhodné, aby závazné stanovisko vydával stejný správní orgán, který rozhoduje o odvolání, neboť tím dochází ke zjevné podjatosti. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud nejprve

pokračování

přiznal žalobě odkladný účinek, a následně zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 11. 2013, č. j. 2 A 62/2013 - 46, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že stěžovatel nezpochybnil právní závěry a jeho námitky směřují toliko do procesního postupu správního orgánu prvního stupně, jenž byl plně v souladu se zákonem, což lze doložit obsahem správního spisu. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady, k nimž by podle § 109 odst. 4 s. ř. s. musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené „vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost“.

Nejvyšší správní soud po přezkoumání rozsudku Městského soudu v Praze, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů i na základě obsahu správního spisu dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly při vydání svých rozhodnutí v souladu se zákonem. V souzené věci bylo stěžovateli v souladu s § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2 a písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění na dobu čtyř let. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o pobytu cizinců „[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, prokáže-li se cizinec při pobytové nebo hraniční kontrole při vycestování z území cestovním dokladem, jenž je neplatný z důvodů uvedených v § 116 písm. a), b), c) nebo d)“. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců „[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn“. Důvodem správního vyhoštění stěžovatele byla skutečnost, že stěžovatel přicestoval dne 3. 1. 2013 leteckou linkou z Jerevanu na území České republiky na Letiště Václava Havla v Praze, a měl v úmyslu pokračovat další leteckou linkou do Spolkové republiky Německo. Před odbavením k tomuto letu se stěžovatel prokázal Policii České republiky falešným cestovním dokladem znějícím na jiné jméno, a navíc vydaného jiným státem, než je stěžovatel příslušníkem. Není tedy sporu o tom, že byl dán důvod k jeho správnímu vyhoštění podle výše citovaných ustanovení zákona o pobytu cizinců.

Stěžovatelovy kasační námitky se týkají porušení jeho procesních práv v řízení o správním vyhoštění. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu nebyl vyzván k tomu, aby se seznámil s obsahem závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 1. 2013, č. j. CPR-278/PŘ-2013-930504. S tímto tvrzením se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Podle § 36 odst. 3 správního řádu „[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal“.

Stěžovatel byl v rámci řízení před správním orgánem prvního stupně za přítomnosti tlumočnicka seznámen se všemi podklady pro rozhodnutí, včetně obsahu uvedeného závazného stanoviska, výslovně uvedl, že byl se stanoviskem seznámen, rovněž byl seznámen s kompletním spisovým materiálem, všemu porozuměl a nemá nic, co by dodal; nežádal změny ani doplnění. K předložení závazného stanoviska stěžovateli sice došlo až zhruba jednu hodinu poté, co byl ukončen jeho výslech a seznámení s ostatními podklady pro rozhodnutí, nicméně stěžovateli bylo poskytnuto dostatečné množství času, aby se za přítomnosti tlumočnicka s tímto dokumentem seznámil. Za této situace nebylo možné dospět k tomu, že by byl stěžovatel v řízení před správním orgánem prvního stupně zkrácen na svých procesních právech; naopak Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vydáno při respektování všech procesních práv stěžovatele.

Pokud jde o nahlížení do spisu a vyjádření k podkladům pro rozhodnutí v průběhu odvolacího řízení, ani v tomto případě neshledal Nejvyšší správní soud pochybení žalovaného. Zástupci stěžovatele Mgr. Petru Václavkovi bylo dne 29. 7. 2013 doručeno oznámení žalovaného o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Dne 31. 7. 2013 nahlédla do správního spisu na základě substituční plné moci právní asistentka zástupce stěžovatele K. A., a uvedla, že se zástupce stěžovatele do 10 dnů vyjádří k podkladům pro rozhodnutí. Jelikož tak zástupce stěžovatele neučinil, vyzval jej k vyjádření žalovaný přípisem ze dne 19. 8. 2013, č. j. MV-40834-8/OAM-2013. Zástupce stěžovatele poté v přípise ze dne 27. 8. 2013 pouze sdělil, že navrhuje provedení důkazu výslechem účastníka řízení. Tomuto návrhu žalovaný nevyhověl a v odůvodnění svého rozhodnutí se řádně vypořádal s tím, že v řízení před správním orgánem prvního stupně byl proveden dostatečný výslech stěžovatele a není již třeba, aby byl opakován v odvolacím řízení. S tímto závěrem se ztotožnil i Nejvyšší správní soud a tuto kasační námitku stěžovatele uzavírá s tím, že neshledal porušení procesních práv ze strany správního orgánu prvního stupně ani žalovaného, neboť v obou stupních řízení měl stěžovatel možnost seznámit se se všemi podklady pro rozhodnutí a k těmto podkladům se vyjádřit, nebylo tedy možné konstatovat jeho zkrácení na právech podle § 36 odst. 3 správního řádu.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že je nevhodné, aby závazné stanovisko podle § 12a zákona o pobytu cizinců vydával stejný správní orgán, který následně rozhoduje o odvolání, pak Nejvyšší správní soud zejména poukazuje na skutečnost, že tento důvod kasační stížnosti stěžovatel neuplatnil v žalobním řízení, ač tak učinit mohl, protože tato jeho kasační námitka je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., podle něhož „[k]asační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl“.

Nejvyšší správní soud věc uzavírá tak, že správní orgány postupovaly správně v aplikaci hmotného i procesního práva a nepochybily, pokud rozhodly o správním vyhoštění stěžovatele. Městský soud v Praze tak rozhodl v souladu se zákonem, pokud žalobu proti rozhodnutí žalovaného jako nedůvodnou zamítl. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovatel spolu s podáním kasační stížnosti požádal, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud rozhodl ve věci meritorně bez zbytečného odkladu a navíc dříve, než uplynula lhůta stanovená

pokračování

v § 73 odst. 4 s. ř. s. pro rozhodnutí o odkladném účinku, z důvodu nadbytečnosti již o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodoval.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. ledna 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu